

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobců a) J.B., b) Mgr. R.B.,** oba zastoupeni JUDr. Janem Gallivodou, advokátem, se sídlem Plzeň, Nerudova 5, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje,** se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osob zúčastněných na řízení 1. A.P., 2. H.P., oba zastoupeni Mgr. Bc. Tomášem Hodysem, advokátem se sídlem Plzeň, Lochotínská 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. května 2011 čj. RR/1640/11

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Rokycany ze dne 6.1.2011 čj. 208/OST/11 tak, že nahradil ust. § 92 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu ustanoveními §§ 39 a 62 odst. 4 zák. č. 50/1976 Sb., a v ostatních částech potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla zamítnuta žádost žalobců o vydání

územního rozhodnutí o umístění stavby a žádost o vydání stavebního povolení pro stavbu „mobilní boxy na zpevněné ploše k ustájení koní“ na pozemku p.č. 544/11 v k. ú. Smědčice. Stavební úřad současně vyhověl podle §§ 39 a 66 stavebního zákona námitkám ostatních účastníků označených č. 2 a 10.

Žalobci tvrdili, že se žalovaný nevypořádal s dokumentací předloženou k žádosti o rozhodnutí, ani s dalšími stanovisky dotčených orgánů a institucí. Podle žalobců nelze za vypořádání se považovat blanketní odkazy na to, že plánované umístění stavby je navrženo v relativní blízkosti k sousední nemovitosti ve vlastnictví manželů P., a tímto umístěním nejsou zajištěny podmínky ve smyslu pohody bydlení. Žalovaný se podle žalobců omezil na konstatování předpokladů, které navrženou stavbou nebyly údajně naplněny, ostatní argumenty vyvozuje z odůvodnění rozsudku civilního soudu týkající se možných imisí, které vznikly v určité situaci a čase. V rozhodnutí nelze podle žalobců zaznamenat, že by správní orgán ve smyslu § 39 stavebního zákona stanovoval dodatečné další podmínky pro stavební povolení. Dopady do posuzované pohody bydlení jsou podle žalobce vyvozovány z faktu, že navrhovanou stavbu tvoří boxy (shodně se stávajícím stavem), a to ve dvojnásobné kapacitě. Rozhodnutí podle žalobců neřeší, zda jde o shodný typ (tj. technické řešení), ani otázku, v jakém poměru může dojít při dvojnásobném počtu koní ke zvýšení zátěže okolního prostředí. Podle žalobců jde jednak o otázku odbornou, navíc odvislou od technologie užitě podestýlky. Podle žalobců v případě odklizení podestýlky valníkovými kontejnery (viz projektová dokumentace) může být míra pohody bydlení narušena jen v minimální výši.

Žalobci nesouhlasili s tím, že prvoinstanční orgán, přestože byl v průběhu řízení zavázán rozhodnout o skutečnosti, zda dokumentace pro výstavbu odpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu, a nepřerušovat řízení do meritorního soudního rozhodnutí, přesto stavební úřad vycházel ve svém rozhodnutí zejména z rozsudků civilních soudů. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí snažil podle žalobců zhojit tento fakt odkazem na zásadu volného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu, o níž však v rozhodnutí orgánu I. stupně zmínka není. Přesto ani žalovaný nebyl schopen ubránit se nedůvodným odkazům na rozhodnutí civilních soudů, která se netýkají posuzované stavby, nýbrž imisí podle § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Rozsudky byly žalovaným považovány za stěžejní důkaz pro posouzení pohody bydlení ve vztahu k zatížení okolí navrhované stavby.

Podle názoru žalobců žalovaný překročil limity správního uvážení, zákaz libovůle, princip rovnosti, diskriminace a proporcionality (viz také SS 6 As 40/2003, Sb. NSS 929/2006), když po více jak 5 letech zamítl žádost stavebníků na řešení ustájení 14 koní do lokality, kde nejsou zpracovány žádné územně plánovací podklady a k pozemku se tedy neváží žádné regulativy. Podle žalobce je rozhodnutí podle § 62 odst. 4 stavebního zákona mimořádným zásahem do ústavních práv stavebníka a toto ustanovení cílí na mimořádné situace. Žalobci vyjádřili přesvědčení, že za jinak vymezených podmínek stavebním úřadem lze předmětnou stavbu realizovat.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že ve svém rozhodnutí, v němž přikázal stavebnímu úřadu v řízení pokračovat, nezakázal jako důkazní prostředek použít rozhodnutí soudu. Podle žalovaného stavební úřad se vypořádal s námitkami, vycházel z právních předpisů i z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a využil i své znalosti historie

lokality. Stavební úřad své rozhodnutí podle žalovaného opřel i o rozhodnutí soudů týkající se pronikání imisí na sousední pozemky, ze kterých vyplývá, že tyto imise jsou nad míru přirozenou poměrům. Jelikož správní orgány obou stupňů vyhodnotily, že navrhovaná stavba je v ještě větší blízkosti a navíc s větší kapacitou ustájení koní než stavba posuzovaná civilními soudy, proto podle jejich závěrů není navržená stavba v souladu s technickými požadavky na výstavbu a její realizaci by byly ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem. Žalovaný odkázal na ust. § 159 odst. 4 občanského soudního řádu, podle kterého v rozsahu, v němž je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení, je závazný též pro všechny orgány; tzn., že správní orgány se nemohly tvářit, že rozsudky neexistují. Podle žalovaného ze skutečnosti, že v obci nejsou zpracované územně plánovací podklady, nelze dovodit, že by správní orgán překročil limity správního uvážení. Žalovanému není jasné, jak by mělo dojít k porušení rovnosti nebo diskriminaci účastníků. Podle žalovaného se stavební záměr neposuzuje pouze z hlediska souladu s územně plánovacími podklady, ale důležitou roli hraje i posuzování hledisek péče o životní prostředí, soulad s obecnými technickými požadavky na výstavbu. Ust. § 62 odst. 4 stavebního zákona podle žalovaného obsahuje jasná pravidla k zamítnutí žádosti, a to za situace, kdy by užíváním nebo uskutečněním stavby mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem či zvláštními předpisy. Není zde podle žalovaného žádné omezení správních orgánů, že k tomu lze přistoupit pouze v mimořádných situacích. Podle žalovaného stavební úřady posuzují záměry tak, jak jsou popsány v dokumentaci, a nemohou nutit žadatele, aby svůj záměr přehodnotil a provedl změnu dokumentace např. tím, že by stavbu umístil do jiné polohy na svůj pozemek nebo použil jinou technologii podestýlky, protože by tím porušil dispoziční zásadu. K tvrzení žalobce, že by předmětnou stavbu šlo za stavebním úřadem vymezených podmínek realizovat, žalovaný poukázal na skutečnost, že záměr byl zamítnut zejména z důvodu možného pronikání imisí, pachu z chovu koní, jemuž nelze nijak zabránit.

Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad v Rokycanech zahájil dne 9.11.2006 řízení o žádosti žalobců o povolení stavby ve sloučeném územním a stavebním řízení týkající se umístění mobilních boxů na zpevněné ploše za účelem ustájení koní. Dne 10.7.2007 se konalo místní šetření na místě stavby a byly předloženy námítky účastníků správního řízení ze dne 9.7.2006. V nich bylo namítáno, že již v současné době, kdy jsou na pozemku umístěny pouze 4 mobilní boxy pro ustájení koní, došlo ke zhoršení kvality a pohody bydlení, a to nadměrným výskytem a obtěžováním hmyzem, pachem, zápachem z koňské mrvy a moče a hlukem (a to i v době nočního klidu). Povolením stavby a jejím provozem dojde k obtěžování okolí a zásahu do pohody a kvalit bydlení, ale rovněž k ohrožení kvality pitné vody ve studních účastníků. Dále byla namítána vzdálenost dvou metrů stavby od oplocení sousedního pozemku ve vlastnictví manželů P. a mnohonásobné zvýšení počtu motorových vozidel vzhledem k záměru stavebníků provozovat jezdeckou školu. Dále účastníci žádali, aby bylo řešeno umístění a chov zvířat v obci vzhledem k obytné zóně. Na základě výzvy stavebního úřadu žalobci předložili vyjádření Městského úřadu Rokycany, odboru životního prostředí, podle něhož ustájení na vysoké podestýlce vylučuje únik močůvky do terénu a odbor životního prostředí neměl k výstavbě námitek. Dále žalobci předložili hydrogeologický posudek firmy GEKON s.r.o. z října 2007, podle něhož navrhovaná stavba neovlivní negativně stávající vodní zdroje v okolí. Další účastníci správního řízení se vyjádřili rovněž v podání ze dne 2.7.2010, kde odkázali na příložený rozsudek Okresního soudu v Rokycanech ze dne 22.4.2010 čj. 5C 159/2008-243 s tím, že výstavba dalších zařízení pro chov v daném

místě by byla zcela v rozporu s citovaným rozsudkem. Podle tohoto rozsudku byli žalobci povinni zdržet se pronikání zápachu z koňské mrvy a z koňské moči na specifikované sousední pozemky. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že znalecký posudek prokázal zvýšené koncentrace pachových látek tam, kde s pozemky, na nichž jsou chováni koně, sousedí pozemky užívané manželi P. Vyšší míra koncentrace pachových látek byla zjištěna i na hranici pozemku ve vlastnictví účastníků K. Že příčinou naměřeného zápachu v tomto místě byl chov koní, měl soud z provedeného řízení za prokázané. K otázce, zda se jedná o obtěžování nadměru přiměřenou k poměrům, vycházel soud ze skutečnosti, že v dané lokalitě je zástavba novostaveb rodinných domů, a nelze tudíž hovořit o zástavbě vesnického typu, kde se má očekávat zápach z chovů zvířat. Uživatelé těchto domů zde nehledali typický venkovský život, ale bydlení v čisté oblasti s možností dojíždění za prací a do škol do Plzně. Těmto místním poměrům považoval soud za nepřiměřené, aby z chovu koní pronikal na sousední pozemky zápach v tak zřetelné intenzitě, jako proniká na pozemky manželů P. a K.

Usnesením ze dne 16.7.2010 Městský úřad Rokycany přerušil sloučené územní a stavební řízení do právní moci tohoto soudního rozhodnutí. Na podkladě odvolání žalobců žalovaný rozhodnutí o přerušení řízení zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s tím, že předmětem soudního rozhodnutí jsou již nastalé imise vzniklé bez přispění navrhované stavby. Pravomocné rozhodnutí soudu ve věci, která není předmětem řízení vedeného stavebním úřadem, nemůže být podle žalovaného pro rozhodnutí stavebního úřadu předběžnou otázkou ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu. Žalovaný zavázal stavební úřad rozhodnout o námitkách týkajících se obtěžování hlukem, zápachem, snížení pohody a kvality bydlení, a to na základě obecně technických požadavků na výstavbu, technických norem a závazných stanovisek.

Rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 10 Co 223/2010-270 ze dne 9.9.2010 potvrdil rozsudek Okresního soudu v Rokycanech s odůvodněním, že v současné době došlo i na venkově k určitému vývoji, nechová se zde hospodářské zvířectvo v takovém rozsahu jako dříve a dřívější chov hospodářských zvířat probíhal v usedlostech k tomu přizpůsobených. Současná výstavba rodinných domů nemá charakter hospodářských stavení. Je tedy zřejmé, že pokud v bezprostřední blízkosti rodinných domů obklopených zahradou je umístěn chov koní, dochází k imisím v intenzitě, které jsou nadměru přiměřenou poměrům. Nejedná se o běžné normální imise ani dle místních současných zvyklostí v obci Smědčice.

Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6.1.2011 je zřejmé, že k zamítnutí žádosti žalobců došlo z důvodu vyhovění námitkám ostatních účastníků řízení týkající se zhoršení kvality a pohody bydlení nadměrným výskytem a obtěžováním hmyzem, pachem, zápachem z koňské mrvy a moče a hlukem, přičemž argumentace vychází ze skutečnosti, že ke zhoršení dochází již v současné době, kdy jsou na pozemcích žalobců umístěny pouze čtyři mobilní boxy pro ustájení koní, a samo toto zhoršení dosahuje intenzity překračující míru přiměřenou poměrům, což dokládají pravomocné rozsudky civilních soudů. Podle správního orgánu I. stupně z jemu známé historie lokality je zřejmé, že lokalita byla původně částečně obdělávanou zemědělskou půdou a po roce 1995 zde byly povolovány stavebním úřadem první rodinné domy, které byly užívány o cca 5 až 10 let později. Stavební úřad poukázal na skutečnost, že si vlastníci sousedních pozemků dlouhodobě stěžují na již realizovaný chov koní na pozemcích žalobců. Stavební úřad uvedl, že při posouzení, zda dojde do zásahu

pohody bydlení, vycházel zejména z rozsudků civilních soudů, které daly vlastníkům sousedních pozemků za pravdu a zavázaly žalobce zdržet se pronikání zápachu z koňské mrvy a z koňské moči u stávajícího chovu koní na pozemky sousední. Z rozsudku Okresního soudu v Rokycanech je podle stavebního úřadu zřejmé, že již v současné době dochází k nepřiměřenému obtěžování vlastníků sousedních pozemků pachem z chovu koní. Stavební úřad dále argumentoval, že posuzovaná stavba je umístěna ještě blíže k sousednímu pozemku ve vlastnictví manželů P., než stavby a prováděné činnosti, které byly předmětem posouzení Okresního soudu v Rokycanech. Stavební úřad dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 44/2005-116 ze dne 2.2.2006, podle něhož pokud účastníci řízení ve správním řízení poukazují na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavků na pohodu bydlení, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala souhlas se stavbou, je přesto nutné se zabývat jejich tvrzeními. Pohoda bydlení je dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku, i čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými imisemi pachu a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů. Přitom správní orgány musí přihlídnout i k určitým subjektivním hlediskům daným způsobem života osob, kterých se má stavba dotýkat, za předpokladu, že způsob života dotčených osob nevybočuje v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů, se zohledněním místních zvláštností dané lokality. V konkrétním případě tedy zhodnocení, zda míra zápachu, hluku a výskyt a obtěžování hmyzem nepřipustně snižuje pohodu bydlení, není pouze otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je věcí autonomního posouzení stavebním úřadem. Stavební úřad dospěl k závěru, že stavba je navrhována v relativní blízkosti k okolní nemovitosti ve vlastnictví manželů P. Umístěním této stavby nejsou zajištěny podmínky ve smyslu pohody bydlení citované v rozsudku Nejvyššího správního soudu. Záměr žadatele tak není podle správního orgánu I. stupně v souladu s požadavky uvedenými v § 8 odst. 1 vyhl. č. 138/1998 Sb., a umístěním a realizací záměrů by byly ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobci namítali, že stavební úřad se opírá zejména a rozsudek Okresního soudu v Rokycanech, který v žádném případě neřešil chov koní na předmětných pozemcích, nýbrž pouze povinnost zdržet se imisí, kterou žalobci svými nápravnými opatřeními bezesbytku splnili. Žalobci poukázali na skutečnost, že obec Smědčice nemá schválený územní plán a jedná se o obec s intenzivní zemědělskou výrobou. Stavba několika boxů pro chov koní je ve vesnické lokalitě se zemědělskou výrobou podle žalobců zcela přiměřenou stavbou ve smyslu rozsudku NSS ze dne 2.2.2006 čj. 2 As 44/2005-116 a odpovídá vyhlášce č. 137/1998 Sb.

Ve vyjádření k odvolání ze dne 24.3.2011 podaným ostatními účastníky řízení včetně osob zúčastněných na tomto soudním řízení se uvádí, že pokud by správní orgán vyhověl žádosti žalobců, dopustil by de facto přiblížení chovu koní do bezprostřední blízkosti pozemků ostatních účastníků řízení, čímž je evidentní, že by se protiprávní zásahy jen zintenzívněly.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, přitom vypustil z výroku rozhodnutí odkaz na ust. § 92 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu. V odůvodnění žalovaný uvedl, že

předložený návrh byl povinen stavební úřad posuzovat z hledisek uvedených v § 37 odst. 1 až 3 stavebního zákona, tj. soulad s územně plánovací dokumentací, hlediska péče o životní prostředí, soulad záměru s požadavky zvláštních právních předpisů a soulad s obecnými požadavky na výstavbu. Kromě toho musí stavební úřad zajistit též soulad předložených stanovisek dotčených orgánů a posoudit vyjádření účastníků řízení a jejich námítky. Obdobně je podle § 62 odst. 1 až 3 stavebního zákona posuzována i žádost o stavební povolení. Z toho podle žalovaného vyplývá, že stavební úřad nemůže opominout uplatněné námítky, ale musí se s nimi vypořádat a rozhodnout o nich. Podle žalovaného se stavební úřad vypořádal se všemi uplatněnými námítkami. Podle žalovaného v souladu s ust. § 4 odst. 1 vyhl. č. 137/1998 Sb. musí stavební úřad vyhodnotit kromě jiného, zda umístěvaná stavba vyhovuje urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení, jednak musí hodnotit, zda umístění stavby a její provoz nebude nad přípustnou míru v obci obtěžovat okolí (zejména v obytném prostředí), a dále se musí zabývat vzájemnými odstupy staveb. Podle § 8 odst. 1 vyhl. č. 137/1998 Sb., musí vzájemné odstupy splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, ochrany vod, zachování pohody bydlení apod. Námítky účastníků řízení směřovaly podle žalovaného především do této sféry, tj. do naplnění obecných technických požadavků ve vztahu k pohodě bydlení (obtěžování obytného prostřední provozem stavby) a ochraně podzemních vod. Z tohoto důvodu je nelze považovat za irelevantní. Při posuzování pohody bydlení ve vztahu k zatížení okolí pachem, hlukem a výskytem hmyzu vycházel podle žalovaného prvoinstanční orgán jednak z vlastního posouzení lokality (tj. rozhodnutí o umístění a povolení staveb, které byly v lokalitě realizovány), a rovněž z listinných důkazů, jimiž jsou i rozsudky civilních soudů. Podle žalovaného v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu platí i pro tento případ zásada volného hodnocení důkazů. Vlastním posouzením lokality na základě předchozích řízení o umístění staveb v místě, stavební úřad dospěl k závěru, že lokalita je určena převážně k rodinnému bydlení v současné době v novostavbách rodinných domů vznikajících od roku 1995. V této lokalitě se historicky nevyskytoval chov koní se zázemím. Lokalita nemá charakter hospodářských usedlostí uzpůsobených pro chov zvířat, ale odpovídá standartní zástavbě suburbii. Tomuto typu zástavby a způsobu života v ní rozhodně není podle žalovaného přiměřené poměrům umístit bezprostředně k hranici zahrady rodinného domu zemědělskou stavbu určenou k ustájení 14 koní a účinky této stavby nelze srovnávat s účinky rodinných domů a staveb tyto rodinné domy doplňující (např. garáže, kolny, bazény). Závěry stavebního úřadu o charakteru lokality podpořily podle žalovaného i závěry obecních soudů, přestože se netýkají přímo předmětné stavby, nýbrž poskytnutí ochrany proti imisím, vlivem užívání stávajících staveb boxů pro koně. Žalovaný poukázal na skutečnost, že navrhovanou stavbu tvoří rovněž boxy pro ustájení, a to více než ve dvojnásobné kapacitě v porovnání se stávající stavbou. Navržené umístění je navíc podstatně blíže, pouhé dva metry od hranice s pozemkem č. 544/10 v k.ú. Smědčice a cca 8 metrů od stavby rodinného domu č.p. 80. Žalovaný poukázal na skutečnost, že umístění stavby bylo navrženo v místě, kde byla v době pořizování posudku Zdravotního ústavu v Ostravě (jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu v Rokycanech), zjištěna největší koncentrace pachových látek ze stávajících staveb. V místě, kde se již na stávajícím stavu projevila intenzita zápachu narušující pohodu bydlení, by přibyla další stavba se shodnými účinky. Jednalo se o umístění 14 mobilních boxů pro koně ustájených na slamnaté vysoké podestýlce s plánovaným přistýláním a odklizení hnoje do valníku, když v podestýlce bude zachycována i močůvka. Z tohoto důvodu lze podle žalovaného mít za důvodné, že účinky užívání navrhované stavby ohrozí pohodu bydlení

z důvodu zápachu, a to minimálně u výše uvedených staveb a pozemků, a proto stavba nesplňuje požadavky ust. § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 vyhl. č. 137/1998 Sb. Žalovaný poukázal na skutečnost, že podle odůvodnění rozsudku soudu pochází zápach z chovu koní, a proto tvrzení žalobce, že rozsudky neřešily chov koní, není relevantní.

O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobci se k tomu ve stanové lhůtě nevyjádřili.

V dané věci bylo postupováno podle ust. zákona č. 50 /1976 Sb., stavebního zákona, (dále jen stavební zákon), jelikož řízení bylo zahájeno za účinnosti tohoto zákona (§ 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb.). Stejně tak bylo postupováno podle vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, a to na podkladě přechodného ust. § 56 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby.

Podle § 37 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., podkladem pro vydání územního rozhodnutí je územně plánovací dokumentace. Nebyla-li pro území zpracována územně plánovací dokumentace, opatří stavební úřad jiné podklady v rozsahu nezbytném pro územní rozhodnutí, například územně plánovací podklady, skutečnosti zjištěné vlastním průzkumem a při místním šetření.

Podle odst. 2 téhož ust. § 37 stavební úřad v územním řízení posoudí návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; přezkoumá návrh a jeho soulad s podklady podle odstavce 1, posoudí, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu, popřípadě předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu apod., pokud posouzení nepřísluší jiným orgánům.

Podle § 62 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumá zejména, zda dokumentace splňuje požadavky týkající se veřejných zájmů, především ochrany životního prostředí, ochrany zdraví a života, a odpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu.

Podle § 37 odst. 3 a § 62 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad zajistí vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními předpisy a posoudí vyjádření účastníků řízení a jejich námítky.

Podle § 62 odst. 4 stavebního zákona jestliže by uskutečněním nebo užíváním stavby mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy, stavební úřad žádost o stavební povolení zamítne.

Soud nepovažuje za důvodné tvrzení, že se správní orgány nevypořádaly s předloženými důkazy. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že se dokumentací žalobců zabývaly, vycházely z charakteru navržené stavby – mobilní boxy pro ustájení 14 koní, i z jejího následného provozu - chov na vysoké podestýlce, odvoz hnoje

valníky apod. Rovněž si byly vědomy existence souhlasných stanovisek dotčených orgánů. Nicméně žalovaný správně vysvětlil, že soulad se stanovisky dotčených orgánů není jediný požadavek na výstavbu. Nelze pouze podle nich posuzovat případné námitky ostatních účastníků řízení. Zde stavební úřad podle názoru soudu správně použil argumentaci obsaženou v *rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 44/2005-116 ze dne 2.2.2006*.

Rovněž nelze dovodit oprávnění realizovat stavbu pouze ze skutečnosti, že k danému území se nevážou žádné regulativy. Správní orgány správně posoudily žádost žalobců ze všech hledisek, obsažených ve výše cit. ust. § 37 a § 62 stavebního zákona. Z nich je nepochybné, že územně plánovací podklady jsou zmíněny opět vedle dalších požadavků. V souladu s cit. ust. § 37 odst. 1 věta druhá stavebního zákona provedl stavební úřad pro lokalitu, pro niž nebyly zpracovány územně plánovací podklady, místní šetření a vycházel ze své rozhodovací činnosti při povolování rodinných domů.

Z toho důvodu soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány vycházely pouze z rozsudků civilních soudů. Žalobci připomněli, že žalovaný zakázal přerušení řízení do doby rozhodnutí civilních soudů a zavázal stavební úřad k meritornímu rozhodnutí. K této otázce zastává soud shodné stanovisko jako žalovaný, že se jedná o 2 rozdílné situace. Stavební úřad byl povinen rozhodnout o námitkách sám, nicméně jelikož zde v době jeho rozhodování byl civilní rozsudek popisující stávající poměry na dotčených pozemcích, bylo namísto jej použít jako jeden z důkazů. Tento důkaz správní orgány obou stupňů oprávněně považovaly za významný pro své rozhodnutí, neboť ze samotné logiky vyplývá, že pokud stávající chov koní narušuje pohodu bydlení nad míru přiměřenou poměrům, a z důvodu zápachu ze samotných koní, jemuž nelze nijak zabránit, několikanásobné navýšení kapacity chovu situaci může jedině zhoršit. V rozsudcích civilních soudů jednoznačně zaznělo, že chov koní sám o sobě představuje nepřiměřené narušení pohody bydlení a do lokality sestávající z nových rodinných domů nepatří. Jelikož pak před civilním soudem bylo provedeno dokazování, byl opatřen znalecký posudek týkající se míry zápachu, nelze závěry civilních soudů v tomto řízení přehlížet.

Zároveň se soud neshoduje se žalobci v tom, že by rozsudek civilního soudu byl jediným podkladem pro rozhodnutí. Podle názoru soudu je z rozhodnutí správních orgánů zřejmé, že podkladů bylo více. (Jak již bylo výše uvedeno, správní orgán např. konal místní šetření, opíral se také o svá rozhodnutí povolující stavby rodinných domů). *Nelze považovat za porušení zásady volného hodnocení důkazů situaci, kdy správní orgány některému z důkazů přičítaly větší váhu než ostatním.*

Rovněž absence výslovného odkazu na zásadu volného hodnocení důkazů upravenou v ust. § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu nepůsobí vadu odůvodnění rozhodnutí. Rozhodující je konkrétní hodnocení každého důkazu zvlášť a všech v souhrnu, a tomuto požadavku oba správní orgány dostály. Jejich závěry jsou jasné a srozumitelné a jsou v souladu se zásadami logiky.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí není podle názoru soudu nedostatečné. Neobsahuje žádný tzv. blanketní odkaz, jak se domnívají žalobci. Závěr žalovaného o tom, navržená stavba má být umístěna v „relativní blízkosti pozemku manželů P.“, nepovažuje

soud za neurčitý, neboť jednoznačně vyplývá z dokumentace, kterou žalobci sami předložili, že navržená stavba měla být umístěna 2 m od hranice sousedního pozemku.

Ze žaloby dále vyplývá, že žalobci nepovažují zamítnutí žádosti za přiměřené, jedná se podle nich o libovůli úřadu. Rozhodnutí neřeší, zda jde o shodný typ mobilních boxů oproti stávajícím (tj. technické řešení), ani v jakém poměru může dojít při dvojnásobném počtu koní ke zvýšení zátěže okolí. Podle nich zamítnout žádost lze pouze výjimečně. Stavební úřad měl stavbu povolit s případnými dalšími omezujícími podmínkami, jimiž by bylo učiněno zadost námítkám ostatních účastníků.

K tomu soud uvádí, že rozhodnutí, jaká stavba bude realizována, je plně v dispozici žalobců. Žalovaný správně připomněl, že tuto dispoziční zásadu nemůže omezovat, jelikož řízení o stavebním povolení lze zahájit jen na návrh stavebníka. Ten povolenou stavbu realizuje na své náklady, proto stavební úřad nemůže vnucovat stavebníkovi jinou stavbu, než kterou sám navrhne. Naopak takový postup by mohl být považován za libovůli úřadu, nikoli zamítnutí stavby z důvodu rozporu s obecnými technickými požadavky.

Z výše cit. ust. § 62 odst. 4 stavebního zákona také nevyplývá, že by žádost o stavební povolení mohla být zamítnuta jen ve výjimečných případech. Je zřejmé, že k tomuto rozhodnutí je stavební úřad povinen přistoupit vždy, když shledá ohrožení některého zájmu chráněného právními předpisy. V daném případě správní orgány shledaly, že svým umístěním a odstupem od ostatních staveb je navrhovaná stavba v rozporu s ust. § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, jelikož neodpovídá požadavkům na zachování pohody bydlení. Konkrétními skutečnostmi správní orgány odůvodnily závěr, že jsou splněny podmínky ust. § 62 odst. 4 stavebního zákona. Tento postup správních orgánů nelze považovat za překročení správního uvážení.

Lze souhlasit se žalobci, že délka řízení před správními orgány nebyla odpovídající. Nelze však přehlédnout, že v průběhu řízení byly předmětem dokazování různé sporné otázky (např. otázka, zda se na pozemcích nacházel odpad.). V průběhu řízení byla také předmětem sporu kvalita podzemních vod. Své posudky na kvalitu vody předkládali jak žalobci, tak i ostatní účastníci řízení. Soud tak v přístupu k účastníkům správního řízení neshledal nerovnost, ani známky diskriminace ze strany správních úřadů.

Odkaz žalobců na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2004, čj. 6 As 40/2003 - 71, Sb. NSS č. 929/2006, spolu s námitkou porušení vyjmenovaných základních principů veřejné správy není namístě, neboť dle názoru soudu zmiňovaný rozsudek nijak nesouvisí s projednávanou věcí. V žalobci uváděné kauze byla řešena otázka nicotnosti aktů a rozhodování podle neúčinného právního předpisu. Věcně se pak jednalo o problematiku místních poplatků.

Z vyložených důvodů soud nehledal žalobu důvodnou a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého by měl nárok na náhradu nákladů žalovaný, který měl

ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, bylo o nich rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku pod bodem II. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 soudního řádu správního, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení neukládal žádné povinnosti, nebyla jim náhrada nákladů řízení přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. března 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Helena Kovářiková